

Sedan föregående sida var tryckt, har jag åter besökt Köpenhamns antiquariska Museum och derstädes sett 2:ne från Grönland nedsända stenpjeser, af hvilka jag genom Herr Kansli-Rådet Thomsens fortsatta liberalitet här kunnat lemna teckningar på planchen XII fig. 149 och 150.— Till storlek och form likna de vissa af våra förr så kallade *proberstenar* (pl. VIII. fig. 104, 105). Den ene (fig. 149) är vid ena ändan försedd med ett hål, likasom de flesta hos oss funna; den andra (fig. 150) är icke genomborrad — och sådana finna vi äfven i jorden hos oss. De förvaras i Köpenhamns Museum under Nummer 3925 och 3872. Professor Forchhammer, som närmare granskat dem, har vänskapsfullt upplyst att den förra hörer till ett slags Hälleflinta, och af den art, som utgör hufvudmassan af Euritporphyrerne, samt att den har särdeles mycken likhet med en stenart, som finnes i den Gisekeska Grönländska mineralsamlingen i Köpenhamn, med följande etikett: "Lauchgrünes, talkartiges, unbekantes Fossil von Ujordlersoak." Den senare (N:o 3872) synes vara allmän jaspis.

Herr Kansli-Rådet Thomsen har meddelat att den senare blifvit sänd från *Fiskeriset* och att den förra funnits liggande på marken vid *Umanak*, samt att de begagnats som slipstenar för fruntimrens nålar.— Således är härigenom bekräftadt hvad jag på föregående sida yttrat om betydelsen af våra i jorden funna likdana antikiteter.

§. 3. *Borr* (pl. IX. fig. 107). Vi skola framdeles ådagalägga att bland våra äldsta fornsaker, som äro föremål för denna afhandling, finnes ett stort antal, försedt med borrhåll, för att deri insätta skaft. Vi hafva redan sett åtskilliga, som varit genomborrade, ehuru hålen icke varit ämnade till skafthål, t. ex. pl. II. fig. 17; pl. V. fig. 59; pl. VIII. fig. 98, 104, 105. Äfven träffar man ofta sådana stenpjeser, på hvilka finnes början till borrhning, som ej blifvit fullföljd. Isynnerhet af dessa påbegynta, men icke genomborrade hål, kan man se hurudant borret, hvarmed de danats, varit beskaffadt. Någon gång har det varit ett så kalladt centralborr, och i midten af borrhålet uppstår en spetsig tapp. Men sådana borrh lära högst sällan ha blifvit begagnade (och kanske aldrig under den äldsta tiden); ty bland hundratals till en del borrhade